तथोषासं द्यां जनयन् उषःकालं दीप्तं कुर्व्वन् वर्त्तसे। तादीक्षा तादृशान् शत्रून् कदाचिदपि त्वं नाविवत्से किल सर्व्वथा न लभसे॥

अथ सप्तमीमाह। "अहन् वृत्रं वृत्रतरं व्यंसम्। इन्द्रो वज्रेण महता वधेन। स्कन्धांसीव कुलिशेनाविवृक्णा। अहिः शयत उपपृक् पृथिव्याम्" इति। अयमिन्द्रो महता प्रौढेन वधेन वधसाधनभूतेनानेन वज्रेण वृत्रमहन् वृत्रनामकमसुरं हतवान्। कीदृशं, वृत्रतरम् अतिशयेन लोकत्रयावरकम्, स इमांल्लोकान् वृणोदिति ब्राह्मणम्; व्यंसं छेदनेनांसरहितम्। ततोऽयमहिः वृत्राख्योऽसुरः इन्द्रेण हतः सन् पृथिव्यामुपपृक् उपसम्पृक्तः पतितोऽशयिष्ट। तत्र दृष्टान्तः, कुलिशेन कुठारेण विवृक्णः विशेषतः छिन्नः स्कन्धांसीव वृक्षस्य स्कन्धा यथा भूमौ निपतन्ति तद्वत्॥

अथाष्टमीमाह। अयोध्येव दुर्म्मद आ हि जुह्वे। महावीरन्तु विबाधमृजीषम् [३]। नातारीरस्य समृतिं वधानाम्। सꣳरुजानाः पिपिष इन्द्रशत्रुः" इति। दुर्म्मदो मदान्धो वृत्रः इन्द्रम् आजुह्वे हि युद्धार्थम् आहूतवान् किल। तत्र दृष्टान्तः, अयोध्येव यथा लोके योद्धुमशक्तः वृथैव वाचा युद्धार्थं गर्ज्जनं करोति तद्वत्। कीदृशमिन्द्रं, महावीरं शूरेषु मध्ये अत्यन्तमेव शूरं विबाधं बाधरहितं ऋजीषं सोमसम्बन्धिनम्। ऋजीषस्यापि भक्षकत्वात् ऋजीषरूपं तादृशस्यैवेन्द्रस्य शत्रुः वृत्रः अस्य इन्द्रस्य वधानां समृतिं सङ्गमं नातारीः न प्राप्तवान्। इन्द्रं हन्तुं न शक्तोदित्यर्थः। प्रत्युत रुजानाः भङ्गं प्राप्नुवन्तीः